

ДА ЛИ ТРЕБА ДА БУДЕМ ХРАБАР ДА БИХ БИО ПОШТЕН?

У великој вили, надомак Лисичева, живели су људи који познају живот данашњег доба. Имали су Александра, размаженог средњошколца, који се сналази у друштву само уз очеву помоћ. Желео је да упише медицину. Није да га је то баш занимало, чуо је да је ту драж његовог живота.

- Александре, ако баш желиш да упишеш медицину, нећу ти стати на пут. Знај, то је веома одговоран посао - говорио је његов отац Димитрије док су му главом одзвањале последње испијене чаше..

- Кажеш да нисам довољно одговоран?! - гласно узвикну и нервозно уплете прсте Александар.

- Наравно да не, само ти скрећем пажњу. Желим да знаш да мораш пуно да учиш, животи невиних људи биће у твојим рукама - покушавао је Димитрије да га уразуми.

- Ма дај, какво учење! То је само хирургија. Колико опасно може бити? Уз то, одличан сам ђак - говорио је поносно, гласом човека који зна шта хоће.

- Да, да! Друга деца се бесплатно школују, а ја сам скупо платио твој успех.

- Па шта, то је само због бољег успеха. Нисам крив што други не умеју да се снађу.

- Није да не умеју, него немају.

- То није мој проблем - одмахну руком и пође у своју собу.

Зна Димитрије да мора да плати успех, зна да спречава сина да постане вреднији и одговорнији, али не може против себе.

Са друге стране, у истом граду, преживљава једна сиромашна породица у трошној кући, очигледно је фалила мушка рука. Мајка дечака Вука свим срцем трудила се да школује сина и да се он увек осећа као друга деца.

- Мајко, добио сам петицу из анатомије! - одјекну Вуков глас у топлој соби.

- Благо мајци сине, видела сам те како учиш, није ни чудо да си добро одговарао - осмехну се мајка, у очима јој се распламса некакав жар.

- Ускоро ће упис на факултет, морам и за то да се припремам.

- Верујем ја у тебе, вредан си ми ти, знам да ћеш успети. Чувај се данашњег времена сине, разних људи има, нарочито оних који имају све, а немају ништа. Они увек боље пролазе од вредних и поштених - помилова га по образу, задрхта јој глас док је преко језика ломила последње речи.

- Борићу се ја са њима мајко! Сама знаш да не подносим неправду.
- Буди опрезан, човек сеје зло, удружује се са ђаволом. Због мало папира би и душу продао.
- Не дај да те заварају сине.
- Ма, не дам ја да ми униште труд, умам да се борим - говорио је пун духа и снаге млади Вук, био је сигуран да ће истрајати у борби са свиме што му живот носи.

Коначно, стигао је дан када се капија факултета отвара за нове докторе. Ту су да би спасавали животе и учинили све поносима. Судбина често жели да се поигра, па је у исту клупу довела Вука и Александра, две различите душе, сваког вреба на другачији начин. Сели су један поред другог, разговор је био неминован.

- Како се зовеш? – упита Вук.
 - Александар - одговори равнодушно.
 - Ја сам Вук, драго ми је - учтиво се представи.
 - Благо теби - одговори Александар и пребаци поглед на другу страну.
- Вук се осмехну - Ниси баш расположен за разговор?
- Аха, одлично капираш - подсмехну се Александар.

– У реду, нећу да сметам.

Долази старији човек, носи књиге под руком, нервозан тип, са чудном фризуром и тиковима.

- Добро нам дошли! Надам се да ћемо лепо сарађивати и да неће бити проблема колеге - Промрмља стављајући књиге на катедру.
- Еј, па ја овог профу знам, мој отац са њим стално пијанчи - радосно прошапута Александар – Човече, ево ми прве везе, све је одлично кренуло.
- Зар не треба нешто да научимо, ипак , ово је хирургија - одбруси Вук за себе.
- Види се дечко да не знаш ништа о данашњем систему вредности, уз мало папира овај факс је лаганица - срећан је одвајао свако слово последње речи.
- Новац не може да замени знање! - узвикну Вук - Шта мислиш, како ћеш да лечиш људе?

- Мали, боље би ти било да ћутиш, не знаш какву моћ има новац - из Александра је проговарала похлепа.

- Вас двојица тамо, тишина! - раздра се седи професор.

- Извините професоре! - осорно одговори Вук, не могавши да савлада бес.

Како је школска година одмицала, Вук је напорно радио, учио је дан и ноћ, да би достигао просек. Александар је, међутим, имао друге планове.

- Тата, знаш ли ко ми је професор? - рече он уз смешак - Онај мали са тиковима, што сваког викенда са њим играш карте и пијанчиш.

- То значи да спремам новац? - проговори, па пође до фиоке са новцем.

- Видиш како одмах знаш, живот је тако диван. Зар не? - уз лагани покрет, попут плесача напусти просторију, певушећи песму.

Професор је дошао за викенд код Александровог оца. Одиграли су партију покера и за дивно чудо, професор је победио.

- Честитам на победи господине професоре, стварно вас је послужила срећа - Димитрије запали томпус, завали се у фотељу и погледа професора право у очи - Уз ово можете добити и дупло више, наравно за одређену услугу.

Професору очи засијаше - Какву услугу желите од мене? - умало му вода на устима није кренула.

- Наиме, како већ знате, мој син и није баш неки студент, па вас молим да будете мало попустљивији према њему. Знате на шта мислим?

Извади штос новчаница и лаганим покретима руке заврте их пред очима старог учитеља.

- Наравно господине, не брините. Ваш син ће са најмање деветком завршити факултет - одсијавала су се стакла наочара у полумрачној соби, његово лице доби израз гладне животиње.

Професор напусти њихову кућу, то је млади Александар једва дочекао и зграби свог оца за руку.

- Је ли готово? - упита задихан од узбуђења.

- Све ти је сређено, ништа не брини - гледао је Димитрије за професором који одлази са његовим новцем.

- Тако је! Ти си стварно најбољи отац на целом свету - диже руке као да је освојио медаљу. То је била права радост.

Одмицали су дани, Вук све испите даје у року, али и Александар. Вуку је чудно како то да га Алксандар прати у стопу, а поуздано зна да није ни пипнуо књигу. Није му много требало да схвати о чему је реч. Отишао је право код професора и обратио се најоштрије могуће:

- Како вас није срамота?! - одјекивао је факултет - Зар ми што увек учимо да се стидимо пред онима који имају новца, зар да ми увек неправда ограничи могућности? - унео се у лице професору - Пријавићу вас, отићи ћете са овог факултета као да вас није ни било.

- Немој да си луд младићу! Стварност какву ти видидиш умрла је пре сто година. Шта год да покушаш биће само плус за мене. И боље би ти било да промениш тон, да ти не би летео са овог факултета - сабласно се осмехну и показа врата Вуку.

- Још ћемо видети - попут фурије излете напоље.

Вук се за савет обрати мајци. Знао је да може да му помогне у таквим ситуацијама.

- Мајко, за све си била у праву.

- Шта се десило сине? - забринуто упита мајка и помилова га по лицу.

- На мом факултету постоји младић који купује оцене, тако успева да буде добар студент колико и ја. Мајко, тај човек сутра треба да оперише некога, да неке уништи живот. Сазнао сам ко му помаже и не знам да ли да га пријавим.

- Сине мој, данас су само храбри поштени. Срећа прати храбре, а ако те и избаце, покушао си да спасиш животе. Учини то, ја ћу се молити за тебе.

- Учинићу како ти кажеш мајко. Има у мени храбрости још за тројицу. Не могу да допустим да се тако руга, не само мени, много нас је који муком крчимо пут.

...

- Сазнао сам шта си урадио Вуче - рече професор, па спусти наочаре - рекао сам ти шта ће се десити ако то учиниш, зар не?

- Да, рекли сте - изгура ове речи као да су од камена.

- И шта ћемо сад? - прекрсти руке и стаде пред Вука - Недељу дана је прошло откако си послао писмо и опет ништа. Мислим да је све јасно.

-Јасније но икада - пође ка излазу, али, ипак, застаде на трен - Само вас молим професоре, разјасните и овим људима тако добро као мени.

Последње Вукове рече одзвањале су у професоровој глави мешајући се са звецкањем лисица и неким непознатим гласом:

-Честитам на храбрости младићу. Признајем да ти треба. Имао си среће да је твоје писмо стигло до мене - начелник је честитао Вуку.

Само сам вршио своју грађанску дужност - истинска срећа красила је Вуково лице. Мислио је само једно:

-Храброст и поштење су данас једно. Јуначко и поштено срце другују, а сада се побратимише и окумише, па посташе једно.

Петровић Вукашин, III

разред

Техничка школа „15. мај“ , Прокупље